

7 тръшихмы. Съесъмъ ся ^вразвратихмы предъ тебе, и не упазихмы заповѣди твъ и повелѣнія твъ, и съждѣти, които ты заповѣда на рабъ твъ си Моисея. Помени, моліх ся, слово то което си заповѣдалъ ты на рабъ твъ си Моисея, и рекълъ: ^иАко станете прѣтѣжници, азъ ще вы распъръсих между народы твѣ: Но ^иако ся обѣгнете къмъ мене, и упазите заповѣди твѣми и гы вършите, ^иако има отъ вѣсть хвърлени и до краища та на небеса та, и отъ тамъ ще гы съберж, и ще гы доведжъ на място то, което избрахъ да насеѧтъ ліх името си тамъ. А ^итъзи сѫ раби твои и людие твои, които ты избави съ голѣмъ тж си силж, и съ крѣпкъ тж си ржж. Моліх ся, Господи, ^ида бѫде ухото ти внимателно въ молитвѣ тж на рабъ ти, и въ молитвѣ тж на рабъ ти ти, ^икоито желалътъ да ся боятъ отъ името ти: и направи да благослови, моліх ся, рабъ ти ти тойзи день, и дай му да намѣри милост предъ тогози человѣка. Защото азъ ^ибѣхъ виночерпецъ на царя.

ГЛАВА 2.

1 И въ мясецъ Нисанъ, въ двадесето то място ^ина царь Артаксерксъ, имаше вино предъ него: и ^изѣхъ вино то, та дадохъ на царя. И азъ никога не ^ибѣхъ былъ 2 дряхъ предъ него. За това царь тъ ми рече: Защо е лице то ти дряхъ, а ты не си боленъ? това не е освѣнь ^исърдечна скърбъ. Тогазъ ся уплашихъ твърдъ много 3 го. И рѣкохъ на царя: ^иДа живѣе царь тъ въ вѣкъ: какъ да не е лице то ми дряхъ, ^икато градъ тъ, място то на гробища та на отцы тъ ми, е запустент, и 4 порты тъ му изгорени съ огнь? Тогазъ ми рече царь тъ: За какво правишъ ты прощеніе? И помолихъ ся на Бога небеса 5 наго. И рѣкохъ на царя: Ако е угодно на царя, и ако рабъ тъ ти е намѣрилъ благодать предъ тебе, да мя проводишъ въ Гудеѣхъ, въ градъ тъ на гробища та на 6 отцы тъ ми за да го съгради. И рече ми царь тъ, (като сѣдѣше при него царица та): Колко ще ся продлъжи ходеніето ти? и кога ще ся върнешъ? И угодно быде предъ царя да мя проводи: и да 7 дохъ му ^исрокъ. И рѣкохъ на царя: Ако е угодно на царя, да ми ся даджть посланія къмъ областницы тъ оттамъ рѣкъ тж за да мя испроводятъ додъ оти- 8 дж въ Гудеїхъ: И посланіе за Асафа

^а Псал. 106; 6. Дан. 9; 5.
^и Втор. 28; 15.

^и Лев. 26; 33. Втор. 4; 25,
26, 27, 28; 64.

^и Лев. 26; 39 и др. Втор. 4;
29, 30, 31, 30; 2.

^и Втор. 30; 4.

^и Втор. 9; 29. Дан. 9; 15.

^и Ст. 6.

^о Иса; 26; 8. Евр. 13; 18.
^и Гл. 2; 1.

—

^а Ездр. 7; 1.

^и Гл. 1; 11.

^и Прит. 15; 13.

^и 3 Цар. 1; 31. Дан. 2; 4; 5;

10. 6; 6, 21.

стражъ тъ на цареко то бранице, за да ми даде дѣрвие да направи вратата на твърдѣль тъ на храмъ тъ, и градскъ тж стѣнъ, ^ии домъ тъ въ който ще влѣзж. И подари ми царь тъ ^{всичко}, ^испоредъ благж тж ржж на Бога моего надъ мене.

9 Дойдохъ проче при областницы тъ отъ съмъ рѣкъ тж, та имъ дадохъ царски тъ посланія. А царь тъ бѣ проводилъ начальници на сили и конници съ мене. А когато Санаваллатъ Оронецъ тъ, и Товія рабъ тъ, Аммонецъ тъ, чухъ, оскърихъ ся твърдѣ много че дошелъ человѣкъ да иска добро то на Израилевы тъ сынове.

10 11 И ^идойдохъ въ Ерусалимъ, и стояхъ тамъ три дни. И станахъ прѣзъ нощъ тж азъ и малцина иѣконъ съ мене: и не явихъ никому що бѣше туриль Богъ мой въ сърдце то ми да направи за Ерусалимъ: и другъ скотъ иѣмаше съ мене,

12 13 освѣни скотъ тъ на който яздахъ. И излѣзохъ прѣзъ нощъ тж ^ипрѣзъ портъ тж на долъ тъ та дойдохъ срецъ источникъ тъ на смокъ тъ, и къмъ портъ тж на гноище то, та прѣгладахъ Ерусалимскытъ стѣни, които бѣхъ разорени, и порты тъ имъ изгорени съ огнь. Сетиѣ заминихъ ^икъмъ портъ тж на источникъ тъ и къмъ царскъ тъ водоемъ: и иѣмаше място за да прѣмине скотъ тъ който бѣ подъ мене. И възлѣзохъ прѣзъ нощъ тж ^ипрѣзъ потокъ тъ: и като прѣгладахъ стѣнъ тж, завърнихъ ся и влѣзохъ прѣзъ портъ тж на долъ тъ, та ся върнахъ.

14 15 16 А кметове тъ не знаехъ дѣ ходихъ, и Ѣто сториъ: нито бѣхъ явилъ още това, нито на Іудеи тъ, нито на священици тъ, нито на благородни тъ, нито на кметове тъ, нито на други тъ които бѣхъ на работѣ. И рѣкохъ имъ: Вы видите озлобленіе то въ което смы, какъ Ерусалимъ е опустошенъ, и порты тъ му сѫ изгорени съ огнь: елате, и да съградимъ стѣнъ тж на Ерусалимъ, за да не смы вече ^ивъ поношеніе. И извѣстихъ имъ ^иза рѣкъ тж на Бога моего която бѣше блага надъ мене, още и за думы тъ на царя, които ми рече: И тѣ рекохъ: Да станемъ, и да съградимъ. Така ^иу碌ниихъ рѣкъ тж си къмъ добро то.

17 18 19 20 Но когато чухъ Санаваллатъ Оронецъ тъ, и Товія рабъ тъ, Аммонецъ тъ, и Гисамъ Аравянинъ тъ, ^иприсмѣхъ ни ся, и прѣзрѣхъ ни, и думахъ: Шо е това иѣшо което правите? ^иискате да ся подигнете ли противъ царя? А азъ имъ отго-

^а Гл. 1; 3.

^и Гл. 5; 14. 13; 6.

^и Гл. 3; 7.

^и Ездр. 5; 5; 7; 6, 9, 28. Ст.

18.

^и Ездр. 8; 32.

^и 2 Ілт. 26; 9. Гл. 3; 13.

^и Гл. 1; 3. Ст. 17.

^и Гл. 3; 15.

^и 2 Цар. 15; 23. Ер. 31; 40.

^и Гл. 1; 3. Псал. 44; 13. 79;

^и 4. Ер. 24; 9. Иез. 5; 14, 15.

^и 22; 4.

^и Ст. 8.

^и 2 Цар. 2; 7.

^и Псал. 44; 13. 79; 4. 80; 6.

^и Гл. 6; 6.